

Děkuju pěkně

Tak se zase jednou přiblížilo úterý, což pro mě naprosto nekompromisně znamená... nákup. V zimě, která se do těchto, obvykle poměrně teplých měsíců nehodí, jsem se dovlekl do nejbližšího obchodu a začal si vybavovat, co že to mám vlastně koupit. Po chvíli jsem si vzpomněl, všechno jsem rychle posbíral z regálů, po těch letech již důvěrně známých a blížil jsem se k pokladně. Již z dálky jsem viděl fronty olbřímích rozměrů, které mi setřely poslední zbytky úsměvu z tváře. Stál jsem tedy v této sáhodlouhé frontě (protože jsem ostatně moc na výběr neměl) a doufal jsem, že se konce (alespoň z části) dožiji.

Po mnoha letech jsem se konečně dostal na řadu. Svými Alzheimerovou chorobou zmoženými končetinami jsem vytáhl potraviny na pult a chystal se platit. To, co jsem slyšel mě ale přímo vyděsilo. Vždyť ještě před pár lety nebyly ceny ani poloviční! Nechtěl jsem se ovšem hádat s prodavačkou, tak jsem beze slova zaplatil a zhrzeně jsem odcházel. Před odchodem mi prodavačka ještě podala jakýsi barevný papír a řekla, že při dalším nákupu mám 1% slevu! Úžasné, tak to teda pěkně děkuju! No, alespoň maminka bude mít z nákupu radost.

Václav Pokorný

Osmileté gymnázium Buďánka

Pod Žvahovem 463

Praha 5 Hlubočepy